

dossier Erasmus

VBO-baas over studeren en ondernemen

wegwijs in groen vervoer

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars

nr. 121 | jaargang 18 | maart 2019 | gratis | www.dwars.be

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Op www.dwars.be is bovendien wekelijks nieuwe content te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 17/3/2019. Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Opplage: 2.500 exemplaren. V.U. Suzanne Roes, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ www.dwars.be

hoofredacteur | Suzanne Roes
adjunct-hoofredacteur | Selenia de Waard

redactie	Caroline Van de Pol ■ Charlotte Bourguignon Daan Krake ■ Emma Verhoeven ■ Jonas Heymans Margaux Albertijn ■ Margo Buelens-Terryn Maxene Willems ■ Oscar Terryn ■ Selenia de Waard Silke Geven ■ Stein de Groof ■ Suzanne Roes Yasmine Akondo
eindredactie	Ulrike Teurelincx (verantwoordelijke) Dominique Snel ■ Eline Bernaert ■ Emma Verhoeven Daan Krake ■ Joanna Vervoort ■ Margaux Albertijn Margo Buelens-Terryn ■ Maxene Willems Maira Smets ■ Oscar Terryn ■ Reinier den Hoed Stein De Groof
beeld	Alex Noels (verantwoordelijke) Camille Van Landegem ■ Rin Verstraeten Stine Moons ■ Selenia de Waard
vormgeving	Stine Moons (verantwoordelijke) ■ Alex Noels Caroline Van de Pol ■ Joanna Vervoort ■ Jonas Heymans Julia Diaguileva ■ Rin Verstraeten
social media	Charlotte Bourguignon (verantwoordelijke) ■ Britt Gillet Camille Van Landegem ■ Emma Verhoeven Margo Buelens-Terryn
freelance	Iris de Bondt ■ Natasja Van Looveren Wouter Van Hooydonck
IT	Stein de Groof (verantwoordelijke)
PR	Jonas Heymans (verantwoordelijke) Tim Vermeiren ■ Margaux Albertijn
notulen	Margo Buelens-Terryn
drukkerij	Favorit
cover	Alex Noels ■ Natasja Van Looveren ■ Rin Verstraeten
strip	Naomi Bousson ■ naomibousson.tumblr.com
met dank aan	Geert Dom ■ Lingua

in geuren en kleuren

De merkwaardig zweele februaridagen droegen een onheilspellende boodschap over de toekomst met zich mee, maar met de eerste zonnestrallen verscheen toch ook een bos op mijn wangen. Ik moet kleur bekennen: het deed me goed.

Als de negatieve gevolgen van de klimaatproblemen nu grauwer waren geweest, hadden we onze stemmen misschien eerder en luider laten horen. Op een blauwe maandag in 2010 was er namelijk al een eerste klimaatbetoging in Brussel, maar de mooiere dagen van het jaar hielden ons nog lang optimistisch.

Dat was niet de enige keerzijde van het mooie weer. Zodra de eerste kleurige lentedagen gepasseerd waren, leken de universiteitsmuren vanbinnen een tint grijzer. Gezamenlijk gaven we gehoor aan het startschot om over de zomer te dromen, om met een schok in de les

terug wakker te schrikken: het is pas maart. Dat zelfs de hoofredacteur van jullie zwart-wit studentenblad maar al te graag honderd tinten grijs inwisselt voor wat meer kleur, laat zien hoe nabij de jaarlijkse wanhoop is.

Wie denkt dat het gras aan de overkant groener is, komt soms bedrogen uit. De studenten die voor fleurigere oorden als Parijs en Santiago de Compostela kozen, gingen niet per se een kleurrijker academisch leven tegemoet. En als zelfs Erasmusstudenten niet op hun roze wolk kunnen blijven zitten, moeten we ons er maar bij neerleggen: het universiteitsleven is niet enkel rozengeur en maneschijn.

Toch, als uit zo'n grauw en grijs moment een bui ontstaat, vangen we met wat geluk een walm petrichor op. De eerste warme dagen zijn tenslotte al achter de rug.

Suzanne Roes, **hoofredacteur**

EDITORIAL

INHOUD

8 Erasmusstappenplan

12 de wereldverbeteraar

18 kinderuniversiteit

20 grollen van Jasper Posson

22 dwarswoordzoeker

23 gloednieuwe campusdichter

28 proffenprofiel

30 brains in space

32 diamantenregen

34 petrchor

36 cartoon

14

over de toekomst van werk

Heel leuk, dat diploma dat we willen behalen. Maar wat gaan we er eigenlijk mee doen? Na twee decennia van onderhandelingen met vakbond en overheid deelt Pieter Timmermans zijn wijsheden.

dwars 121

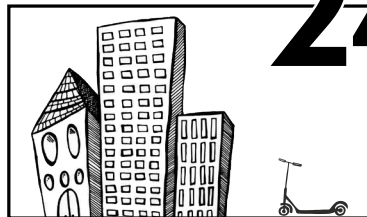
4

Erasmus gaat niet over rozen

Uitwisselingsstudenten worden soms geconfronteerd met een harde realiteit. Een Erasmuservaring zou de tijd van je leven moeten zijn. Maar hoe realistisch is die verwachting?

24

groen vervoer: sharing is caring?

Velo's, Cloudbikes, Swapfietsen, Scooty's, Birds en Poppy's: ecologische vervoersmiddelen overspoelen de stad. Wij brengen de opties in kaart.

kan Erasmus ook tegenvallen?

chaos, eenzaamheid en heimwee

tekst: Caroline Van de Pol
beeld: Natasja Van Looveren,
Rin Verstraeten en Stine Moons

In deze periode krijgen heel wat studenten het heuglijke nieuws dat ze zijn toegelaten voor Erasmus. Ze zullen op een exotische bestemming de tijd van hun leven hebben. Feesten, buitenlandse studenten ontmoeten en misschien wel makkelijker goede punten behalen. Maar wat als die verwachtingen niet worden ingelost? Wat als het niet evident is om vrienden te maken, er van feesten niet veel in huis komt en de leerstof moeilijker is dan verwacht? "Ik wilde zo graag terug naar huis dat ik voor mijn laatste weken op Erasmus zelfs een aftelkalender had gemaakt."

Jaarlijks vertrekken bijna 6000 Vlaamse studenten op Erasmusuitwisseling naar het buitenland. Volgens de website van Universiteit Antwerpen versterkt die ervaring hun talenkennis, aanpassingsvermogen en interculturele bagage. Onderwijsminister Crevits voegt daaraan toe dat de ervaring studenten belangrijke troeven voor de arbeidsmarkt bijbrengt. Erasmus bezorgt je niet alleen cv-materiaal, maar soms ook een lief. Ondertussen zouden er al één miljoen Erasmusbaby's zijn geboren.

Om na te gaan of studenten echt zo tevreden zijn met hun uitwisseling, bestaat er een verplichte tevredenheids-enquête. Daaruit bleek dat 73 procent 'very satisfied' was. Ongeveer 25 procent duidde 'rather satisfied' aan en slechts twee procent koos voor 'neither dissatisfied nor satisfied'. Het is gelukkig dus maar een klein percentage dat zijn buitenlandse ervaring niet geweldig vond. Maar wat zouden de redenen voor een slechte ervaring kunnen zijn?

gemiste start

We horen bij heel wat studenten dat een Erasmusuitwisseling op voorhand moeilijk te organiseren is. Elias en Camille van de faculteit Rechten zijn ontevreden over de dienstverlening van UAntwerpen. "We kregen vaak geen antwoord op mails en kregen verkeerde informatie of gemene reacties als we een vraag stelden", legt Elias uit.

"Ik heb al tientallen gelijkaardige verhalen gehoord, dus het lijkt een algemeen probleem te zijn." Ook voor Olivia uit Taal- en Letterkunde liep de regeling van haar Erasmus niet van een leien dakje. Ze zocht meer dan twee maanden lang naar een kot en moest uiteindelijk noodgedwongen in een appartement op een slechte locatie wonen.

***“Er was geen structuur en amper hulp.*”**

Ook in het gastland verloopt niet altijd alles even gemakkelijk. Justine vertrok op Erasmus naar Parijs, maar liep tijdens haar eerste weken verdwaald rond op de campus. Ze had geen studentenkaart en geen (e-mail)adressen waar ze terecht kon. "Er was geen structuur, amper hulp en vooral veel chaos." Ook haar lessen verliepen stroef omdat ze de leerstof vaak niet begreep. Ze probeerde proffen te benaderen, maar kreeg bijna nooit respons. Haar medestudenten hielpen haar evenmin. "De Parijse studenten waren allesbehalve gastvrij." Daardoor moest ze zichzelf elke dag naar school sleuren, wetende dat ze alleen in de les zou zitten. Uiteindelijk haalde Justine na bloed, zweet en tranen slechts één van haar vier vakken. "Van Erasmus hoor je vaak dat het een semester is waarbij je met je ogen dicht razend goede punten haalt. Dat was in mijn geval absoluut niet zo."

eenzaam en alleen

Een ander positief cliché dat leeft over Erasmus, is dat je er gemakkelijk vrienden maakt. Volgens Olivia klopt dat beeld niet altijd: "Omdat mijn appartement in een saaie buurt buiten het centrum lag, was het moeilijk om met mensen van de les af te spreken. Er was ook niet echt een Erasmuscommunity waardoor ik niet zo snel vriendschappen kon opbouwen." Als gevolg daarvan bracht ze veel tijd alleen door en voelde ze zich soms eenzaam. Het contact met de locals verliep bij haar ook niet altijd vlot: "Enerzijds door de taalbarrière en anderzijds omdat ze minder moeite wilden steken in contact te zoeken met mij omdat ik een Erasmusser was." Louise, die naar Santiago de Compostella ging, ervoer hetzelfde probleem: "Ik had het gevoel dat ik daardoor de lokale cultuur niet echt leerde kennen." Ze ontmoette vooral andere Erasmusers waarbij al snel 'landengroepjes' ontstonden. Daar viel ze wat tussenuit, omdat ze de enige Belgische student was.

Door het moeizame contact met anderen en het gemis van vrienden en haar lief, kreeg Louise heimwee. Na drie weken besloot ze om definitief terug naar huis te keren. Olivia en Justine gingen tussendoor enkele keren naar huis. "Toen ik tijdens de kerstvakantie terug in Antwerpen bij mijn vrienden was, fleurde ik helemaal op", zegt Olivia. ➡

Justine vertrok een keer halsoverkop naar huis na een slecht examen. "Ik zat toen voor me uit te staren achter mijn bureau. Mijn volgende examen kwam er bijna aan en ondertussen stapelden de vuile kleren zich op, kwam het eten niet vanzelf op mijn bord en beleefden mijn vrienden in België leuke avonden. Ik had het toen even nodig om weg te vluchten".

ongelovige reacties

Justine, Olivia en Louise stootten wel eens op onbegrip toen ze over hun minder toffe ervaring praatten. Olivia vond het moeilijk om na haar terugkeer aan haar omgeving te vertellen dat ze vaak eenzaam was geweest. "Iedereen gaat ervan uit dat Erasmus altijd tof is. Veel vrienden waren jaloers omdat ik in het buitenland zat en daarom konden ze niet vatten dat ik er soms ongelukkig was." Bij Justine stonden sommige mensen verstomd toen ze hoorden dat ze voor het merendeel van de vakken niet geslaagd was. Volgens haar hangt er een beeld van feestjes, drank, hoge punten en weinig verplichtingen rond een Erasmuservaring. Toen Louise vervroegd terugkeerde van Erasmus, reageerden haar vrienden ook verbaasd. "Je hoort Erasmus leuk te vinden omdat iedereen dat vindt." Tim Berckmans van de Dienst Internationale Samenwerking (DIS) erkent dat studenten moeilijke momenten meemaken tijdens Erasmus. Dat hoort bij de aanpassing aan een nieuwe omgeving.

De meeste studenten leren daarvan bij. Voor Olivia en Justine was Erasmus inderdaad een leerschool. Ze schaafden hun talenkennis bij, leerden hun plan trekken en ontdekten nieuwe hobby's. Volgens Berckmans gaat het gelukkig slechts om een heel klein percentage studenten dat ontevreden is. De faculteiten proberen hun Erasmuspartners op voorhand te screenen en bij regelmatig terugkerende problemen wordt de samenwerking herbekeken.

Ook probeert DIS studenten goed voor te bereiden met infosessies en een brochure over de emotionele aspecten van Erasmus. Volgens Louise zijn die infosessies nog iets te veel een *good news show*. "Heimwee komt nauwelijks aan bod. De infosessie voelde eerder aan als een promotiepraatje voor een uitzonderlijke ervaring."

Durf je het nog steeds aan om op Erasmus te gaan? Blader dan naar pagina 8 voor een plan van aanpak! ▀

"Iedereen gaat ervan uit dat Erasmus altijd tof is, daarom konden ze niet vatten dat ik er ongelukkig was."

De namen van de studenten werden gewijzigd omdat ze ervoor kozen anoniem te getuigen.

ACADEMISCHE COOPERATIEVE VENNOOTSCHAP CVBA ACCO

Blijde Inkomststraat 22, 3000 LEUVEN

Ondernemingsnummer 0403 547 615

Algemene vergadering ter zetel op 23/04/2019 om 19u. Agenda:
Jaarverslag. Verslag Commissaris. Goedkeuring Jaarrekening.
Bestemming resultaat. Kwijting bestuurders en commissaris.
(Her)Benoemingen en ontslagen.

Aanwezigheid bevestigen via algemenevergadering@acco.be

stapje voor stapje op Erasmus

tekst: Selena de Waard ■ beeld: Stine Moons

Er komt een hoop kijken bij het regelen van een Erasmusuitwisseling. Op bladzijde 4 heb je alvast kunnen lezen dat het ook mis kan gaan. Toch komt het overgrote deel van de studenten erg tevreden terug. De heilige graal, het geheim van een perfecte Erasmus, hebben we helaas nog niet kunnen vinden. Deze infographic helpt je in ieder geval een eindje op weg naar je droombestemming.

START

Check of je voldoet aan deze voorwaarden:

Heb je een diplomacontract?

Wil je tussen de 90 dagen en de 12 maanden in een andere stad studeren?

Heb je de vakken van je eerste bachelorjaar succesvol afgerond?

JA

NEE

Helaas. Je zal naar andere mogelijkheden moeten kijken.

Super! Tijd om je te oriënteren:

Start je aanvraag op de Blackboardpagina "een internationale ervaring".

Bekijk interessante universiteiten en de daar aangeboden vakken.

Hou er rekening mee dat het de faculteiten zijn die goedkeuring geven voor jouw verblijf in het buitenland en de bestemming toekennen. Bekijk dus de facultaire voorwaarden en regels van jouw thuisuniversiteit om na te gaan wat de mogelijkheden zijn.

KLAAR!

Wil je in België blijven, of ga je elders heen?

BELGIË

ELDERS IN
EUROPA

Het lijkt erop dat je een Erasmus Belgica uitwisseling wil doen.

Vraag in SiSA mobiliteit aan.

Je kan aanvragen bij drie verschillende universiteiten doen: voor je eerste, tweede en derde keuze. Deze aanvragen staan los van elkaar en mogen dus voor andere landen zijn.

Hou er rekening mee dat je niet minder studiepunten mag opnemen dan je zou doen aan je thuisuniversiteit.

Log in op Mobility Online. Je ziet nu je eigen *workflow*, waarin je stap voor stap al je gegevens moet invullen.

DEADLINE VERSTRIJKT
Ben je geselecteerd?

NEE

Helaas. Maak er wat moois van in Antwerpen.

JA

Gefeliciteerd!
Het is nu tijd om de volgende zaken te regelen.

1. *learning agreement*
ondertekenen

2. registratie-
formaliteiten van de gastuniversiteit

3. beursaanvraag

KLAAR!

Overige voorbereidingen:

zo nodig taaltest
en/of taalcursus

huisvesting regelen

administratieve formaliteiten
(bv. een visa aanvragen)

**Heel veel
plezier
en succes
op Erasmus!**

Bekijk in welke categorie je valt...

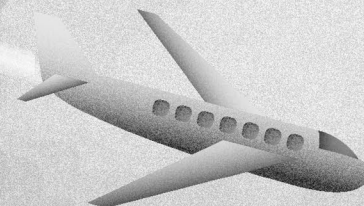
Categorie 1

Werkstudenten en
studenten met
een Vlaamse
studietoelage

Categorie 2

Alle andere
studenten

... en check binnen welke groep je land valt om te zien hoeveel de financiering zal zijn. Deze groepen zijn ingedeeld op gemiddelde uitgaven per land. Voor groep 1 is de financiering het hoogst. Voor groep 3 is die het laagst.

23 april is het weer zover:
onze jaarlijkse dwars-
quiz! Niemand minder
dan rector van Goethem
zal deze avond vol aha-
momentjes, mooie prij-
zen en vooral gezelligheid
presenteren. Doe vast deze
mini-quiz om je klaar te stomen
voor het echte werk!

1. In mijnen tijd waren commu-
nisten nog mannen met baarden.
Tegen welke Cubaanse dictator
kwam Fidel Castro in opstand
toen hij vanuit de bergen van de
Sierra Maestra de guerillaoorlog
begon die hem wereldwijd een
heldenstatus zou bezorgen in link-
se kringen?

A. Fulgencio Batista B. Carlos Leon C. Che Guevara

4. Een vegetariër, een flexita-
riër, een veganist,... Allemaal
eten ze iets niet, maar hoe
noem je iemand die geen
vlees of vis meer eet, maar
wel nog gevogelte?

A. Pollotariër B. Proletariër C. Pescotariër

2. Welke Britse wiskundige wist tijdens de Tweede Wereldoorlog de codes van het Enigma-apparaat te kraken, het werd vaak een van de grootste doorbraken van de Tweede Wereldoorlog wordt genoemd? Hij legde tevens de basis voor de theorie voor het programmeren van computers die vandaag de dag nog steeds wordt gebruikt.

A. Albert Einstein B. Pythagoras C. Alan Turing

3. We zoeken een auteur die volgens het *Guinness Book of World Records* geboekstaafd staat als de best verkopende romanschrijver ooit. Enkel de Bijbel zou wereldwijd in meer landen gepubliceerd zijn. Daarnaast is deze mysterieuze auteur ook recordhouder voor het langst lopende theaterstuk ter wereld met het stuk 'The Mousetrap'. Wie zoeken we?

A. Agatha Christie B. William Shakespeare C. Harriet Beecher Stowe

5. In 1977 werd de Voyager Golden Recorder de ruimte ingezonden met als bedoeling buitenaardse wezens te bereiken. Op de gouden plaat staan verschillende opnames en teksten waaronder de twee wetenschappelijke stellingen die als de belangrijkste ontdekkingen werden beschouwd. Een daarvan is de relativiteitstheorie van Einstein, wat is de andere?

A. De stelling van Pythagoras B. De Church-Turing stelling C. Het bewijs dat $1+1=2$

6. Welke poëet verraste vriend en vijand door te debuten als stadsdichter met compleet stilzwijgen, om naar eigen zeggen een pleidooi te maken voor witruintes in de stad?

A. Maud Vanhauwaert B. Maarten Inghels C. Joke van Leeuwen

un pour tous et tous pour un!

tekst: Margo Buelens-Terryn ■ beeld: Alex Noels

De mug die om je oor zoemt als je probeert te slapen toont geheel onbaatzuchtig aan dat je nooit te klein bent om een wereld van verschil te maken. In de aula komt de student in aanraking met kleine en grotere problemen uit het dagelijkse leven: gebrek aan koffie, verloren versnaperingen en professoren die zijn vergeten hoe het is om student te zijn. Van tijd tot tijd nemen de frustraties zo'n proportie aan dat de toogfilosoof uithangen in een troosteloos bruin café niet meer volstaat. In elke dwars kaart de wereldverbeteraar daarom een concreet probleem aan uit het studentenleven. Oplossingen groeien immers soms gewoon aan de bomen, als je maar naar boven durft te kijken om ze op te merken.

Bij groepswerken bots je voortdurend op bepaalde types van medestudenten: hij die niet komt opdagen, zij die alles naar zich toetrekt en niet kan loslaten en degene die zich aan geen enkele van de deadlines kan houden. Samenwerken komt vaak neer op het overleven van een intensief verblijf in de hel op aarde. Deze survivaltocht is pijnlijk, frustrerend en haalt keer op keer het bloed van onder onze nagels. Echt verbazingwekkend is dat misschien niet. Vele lichtjaren geleden al, in het middelbaar, stuurde mijn leerkracht ons stevast op het pad der Franse testen met de zegening: "Ieder voor zich en God voor ons allen!" Steeds meer trekt onze samenleving echter het bovennatuurlijke jasje uit, waardoor iedereen moederziel alleen in de ijzig koude wind achterblijft, overgelaten aan zijn eigen lot.

Maar wanhoop niet: de homo sapiens heeft al meermaals op evolutionair vlak bewezen uitermate capabel te zijn in het zich aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Anno 2019 heeft

DE WERELDVERBETERAAR

de drang om te overleven zich vertaald in het zich warm induffelen in een dikke laag van individualisme. In onze *American Dream*-maatschappij ben je zélf verantwoordelijk voor je succes. De beste strategie om dat te bereiken, is door iedereen voor je kar te spannen of om hen die mogelijk in je weg lopen genadeloos aan de kant te duwen. Samenwerken wordt dus ten sterkste afgeraden aan zij die het willen halen. Met andere woorden: een spreekwoordelijke kus van de juf en een bank vooruit voor iedereen die het ellebogenwerk onder de knie krijgt en zo het eenzame plekje aan de top in zicht krijgt.

De *blitzkrieg* der individualisering heeft ook de studenten soldaat gemaakt en bezet ondertussen alle regionen van het Hoger Onderwijs. Er zullen ongetwijfeld nog zeldzame schapen in wolfskleren rondgrazen in het universitair landschap, maar ze letten wel op dat ze hun hoofd niet boven het maaiveld uitsteken. De gevolgen zijn immers gekend, de bloederige beelden als stille getuigen op ieders netvlies gebrand: verscheurd door de wolven en aasgieren. Deze laten onvermijdelijk een spoor van vernieling achter op hun zoektocht naar samenvattingen, waarbij ze over lijken gaan. 'Ieder voor zich' is de *modus vivendi* die het gehaald heeft in de wandelgangen van Universiteit Antwerpen. Waarom zou je ook uit jezelf notities delen met iemand waarvan je nog nooit gehoord hebt – laat staan dat je diens gezicht herkent van in de aula – als het enige wat telt die ene intellectuele soloprestatie op het examen is?

Waarom zou je ook koffie gaan halen of de functie van porder op je nemen voor je medestudent(e), geveld door oververmoeidheid, als een in slaap vallende buur in je voordeel kan spelen wanneer je professoren een mooie Gaussverdeling in de punten nastreven? Idealisten zouden kunnen beweren dat groepswerken laten zien dat je samen sterk staat en met twee meer weet dan alleen. Daarentegen weet iedere student(e) ook wel dat die opgelegde samenwerkingsverbanden alleen maar goed zijn om tot het besef te komen dat handelen naar je frustraties die *twelve years in Azkaban* niet waard zijn. Hoogst zeldzaam zijn de gevallen waarin levenslange vriendschappen worden gesmeed, of waarin de tot samenwerken veroordeelde groepjes zich het befaamde motto toe-eigenen van één van de meest succesvolle trio's uit onze geschiedenis: '*Un pour tous et tous pour un!*'

Nochtans zijn de werkgevers die in een vacature neerpennen dat ze op zoek zijn naar iemand die egocentrisch en liefst zo anti-altruïstisch mogelijk is, eerder de uitzondering. Op een minimaal niveau met mensen kunnen samenwerken is immers een basisvaardigheid die meestal toch bijzonder geapprecieerd wordt. Van goede daden verrichten hoeft je bovendien niet per se het gevoel te krijgen dat je uitgeperst wordt door iemand die 'gewoon het spel speelt'. Niet (alleen) in de *Temptation Island*-betekenis, maar meer algemeen in die van het spel des levens. Er zijn zo van die mensen die woordeloos '*dance for me puppets, dance!*' kunnen uitroepen, puur op basis van charisma of een gezonde dosis schrikbewind. Wat wij studenten nodig hebben is een veilige ruimte waarin niet het individualisme, maar 'wederzijds eigenbelang' centraal komt te staan; een plek waar je je eigen voordeel kan opzoeken zonder dat van anderen te schaden. Als Universiteit Antwerpen de handelsplaats Goede Daden opricht, kunnen we voortaan vrolijk en gezwind de drie musketiers achterna.

Deze bazaar, centraal in Antwerpen gelegen, is dan the *place to be* voor alle studenten met kleine en grote noden en behoeftes, variërend in aard en dringendheidsgraad. De gezellige drukte van de ruilhandel die hier heerst, ademt de sfeer van gelijk- en eensgezindheid. De stemmen die een overeenkomst trachten af te sluiten, smelten samen tot het gegons van het mantra 'samen sterk'. Niks te gek of je kunt het hier vinden: dringend nood aan een samenvatting voor dat ene buisvak? Misschien loopt er hier wel iemand mee rond die even wanhopig op zoek is naar een tampon! Een *crossroad demon* hoeft er voor een snel dealtje niet meer aan te pas te komen. Je ziel mag je houden, alsjeblieft en graag gedaan. Een complimentje in ruil voor een condoom, het hoeft niet eens veel te kosten allemaal. Ook een troostende knuffel, Tipp-Ex, feedback op een paper en menselijke spellingscorrectors zijn steeds in de aanbieding.

Zo kan iedereen aan den lijve ondervinden dat '*it's the small everyday deeds of ordinary folk that keep the darkness at bay... small acts of kindness and love*'. Het studentenleven wordt op slag een stuk draaglijker; een samenwerkingsgezinde studentenwereld is geboren. ■

werk voor de toekomst

tekst: Jonas Heymans ■ beeld: Alex Noels en © Belga

Met meer dan twintig jaar ervaring als CEO van de grootste werkgeversorganisatie van België, wordt hij weleens de nestor van het sociaal overleg genoemd. Pieter Timmermans heeft er een drukke carrière opzitten: hij startte bij de studiedienst van het ministerie van Economische Zaken, om daarna de sprong te maken naar een adviseurschap bij de toenmalige minister van Begroting Herman Van Rompuy en vervolgens aan de slag te gaan bij het VBO (Verbond van Belgische Ondernemingen). Daar werd hij in 2012 verkozen tot CEO. Sinds 27 mei 2013 is hij eveneens regent bij de Nationale Bank, in 2018 werd hij zelfs baron. In onzekere tijden als deze werpen we graag een blik op twintig jaar economische verandering in België, in een zoektocht naar wat het verleden ons te leren heeft. Wie kan ons hierin beter bijstaan dan de man die al zo lang het socio-economische landschap van België mee vormgeeft.

twintig jaar sociaal-economische g door de ogen van Pieter Timmerma

De afstuderende student heeft af te rekenen met uitdagingen die onze ouders zelfs niet voor mogelijk hielden. De wereld om ons heen is de voorbije twintig jaar grondig veranderd en stabiliteit lijkt verre van nabij. Wat ziet u als de grootste uitdaging voor studenten anno 2019? De grootste uitdaging voor de student is om niet te denken dat hij geslaagd is als hij een diploma behaalt. Vijftig jaar geleden was dat wel zo. Toen volstond een universitair diploma om voor de rest van je leven een topfunctie te bekleden in een van onze Belgische bedrijven. Die tijd ligt ondertussen ver achter ons. De meeste studenten beseffen dit inmiddels. Tegenwoordig streven velen naar minstens twee diploma's, liefst aangevuld met een doctoraat. Op dit moment zien we ook die tweede fase haar laatste adem uitblazen. In de toekomst zal je diploma niet meer dan een toegangsticket zijn waarmee je de eerste vijf jaar 'veilig' zit.

Gedurende je hele loopbaan zal je een gretigheid moeten tonen om jezelf steeds te blijven ontwikkelen. Anders ben je binnen een tiental jaren *outdated*.

In de toekomst zal het ook perfect mogelijk zijn om zonder universitair diploma door te stoten naar topfuncties. Je zal zelf je inzetbaarheid op de arbeidsmarkt hoog moeten houden. Dat vereist natuurlijk een heel andere *mindset*. Je kan niet meer verwachten dat je werkgever instaat voor jouw vorming, daar zal je zelf naar op zoek moeten gaan. Degenen die dat niet kunnen, zullen achterblijven.

Ondertussen kan u beroep doen op veel ervaring in het sociaal overleg. Wat zijn de grootste veranderingen die u meemaakte? Digitalisering creëert een enorme afstand tussen onderhandelaars, omdat iedereen met de smartphone in de hand het overleg volgt en maar half aanwezig is.

reschiedenis ans

Aan het begin van mijn carrière kon je als onderhandelaar rustig aan tafel van gedachten wisselen zonder dat de pers daar een paar uur later meteen van wist. Vandaag is dat onmogelijk en dat verstoort de dynamiek van een overleg enorm. Bij een onderhandeling is de chemie tussen personen cruciaal. Daarnaast is het overleg ook grondig veracademiseerd, en dat is een goede evolutie. We discussiëren de laatste jaren veel minder op basis van gevoelens, maar vertrouwen op feiten, aangeleverd door een objectieve instantie.

Verliezen we daardoor niet een deel van die chemie? Discussiëren we te veel over cijfers en verliezen we zo de concrete leefwereld van werknemers uit het oog? Je moet die rapporten zien als een voorbereidend instrument. Finaal is het product van een onderhandeling natuurlijk nog steeds een akkoord tussen mensen. Door je onderhandeling te baseren op feiten heb je tenminste een goede basis van waaruit je met de hele tafel kan vertrekken. ▣

Ik herinner me nog levendig een onderhandeling aan het begin van mijn carrière. De olieprijs was op dat moment gestegen, waardoor sommige producten plots een stuk duurder werden. De vakbond zei tijdens de onderhandelingen dat de prijs van hun winkelkar in de Delhaize steeg, dus de index moest aangepast worden. Een maand later daalde die olieprijs weer en ging de inflatie terug naar beneden. Als we bij de eerdere onderhandelingen een akkoord hadden gesloten, was dat een slecht akkoord geweest. De argumentering van de vakbond destijds was louter gebaseerd op een gevoel: "Kijk eens, mijn karretje gevuld met melk is de afgelopen maanden 20 procent duurder geworden! Dus mijn beste werkgever, ik moet een loonsverhoging krijgen." Dat soort situaties komen tegenwoordig veel minder voor, net omdat we frequenter beroep doen op objectieve rapporten.

Welke factoren doen een sociaal overleg slagen? De persoonlijke relatie tussen de onderhandelaars is het allerbelangrijkste. Een vriend van de andere tafelenoten zal je niet zijn, maar het moet wel klikken.

Wanneer ik aan de onderhandelingstafel aanschuif, doe ik dat altijd met de intentie om te zoeken naar hoe het overleg zou kunnen slagen. Redenen vinden waarom het zou kunnen falen is te makkelijk. Op het einde van de onderhandeling moet je eveneens de moed hebben om net iets verder te gaan dan je mandaat in feite reikt.

“ Een werkgever kan bij stakingen eveneens niet aankomen met een knokploeg om iedereen uit de weg te ranselen.

Bij elke onderhandeling krijg je namelijk een mandaat van je leden over wat je mag toestaan. In die *last mile* moet je echter net over de grenzen van je eigenlijke mandaat kunnen gaan. Ondanks dat je van je achterban eigenlijk niet de goedkeuring kreeg, moet je de moed hebben toch nog een stapje extra te zetten in het belang van het overleg.

In een interview uit september 2018 geeft u aan dat het goed zou zijn als de werknemers en werkgevers het voortouw zouden nemen bij de afbakening van het stakingsrecht. Waarom is die ingreep noodzakelijk? Die ingreep is noodzakelijk omdat het stakingsrecht regelmatig misbruikt wordt. U zal mij nooit horen zeggen dat ik het recht van een arbeider om het werk neer te leggen in twijfel trek. Momenteel ontstaan er echter problemen omdat ons rechtssysteem niet duidelijk omschrijft wat er toegestaan is. Daardoor krijgen de actievoerders een misplaatst gevoel van onschendbaarheid. Wanneer er tijdens een demonstratie iets misloopt, wijst men zodoende steeds door naar het individu. Dat komt doordat de vakbond zelf niet aangeklaagd kan worden, juridisch gezien bestaat ze namelijk niet. In juridische termen zeggen we dat ze 'geen rechtspersoonlijkheid' heeft. Hierdoor gebeuren er zaken die absoluut niet kunnen. Het is bijvoorbeeld omwille van veiligheidsredenen bij wet verboden om de sporen in treinstations te blokkeren. De NMBS treedt normaal dan ook erg streng op tegen spoorlopers.

Maar bij stakingen mogen sommigen plots wel met hun vlaggen op de sporen staan zwaaien. Daar moeten duidelijke regels over zijn: wie dat doet, *no mercy*.

Er zijn ook voorbeelden van directieleden die doodeenvoudig gegijzeld worden door hun personeel in hun eigen gebouw. Men wil tijdens een overlegmoment de tafel verlaten, maar wordt verhinderd door een groep vakbondsleden. Zij zeggen letterlijk: "wij gijzelen u, u mag hier niet buiten". Dat is wat mij betreft ontoelaatbaar. Niemand durft er echter tegen op te treden, omdat er geen regels zijn.

Het stakingsrecht is een recht, maar geen absoluut recht. Stakingsrecht eindigt daar waar het recht op werken begint. Een werkgever kan bij stakingen ook niet aankomen met een knokploeg om iedereen uit de weg te ranselen. We moeten daarom via een overeenkomst tussen vakbonden en werkgevers de grenzen van het stakingsrecht afbakenen, om mistoestanden tegen te gaan.

Wanneer we niet in staat zijn onderling met de vakbond tot een akkoord te komen, dient de wetgever die taak op zich te nemen.

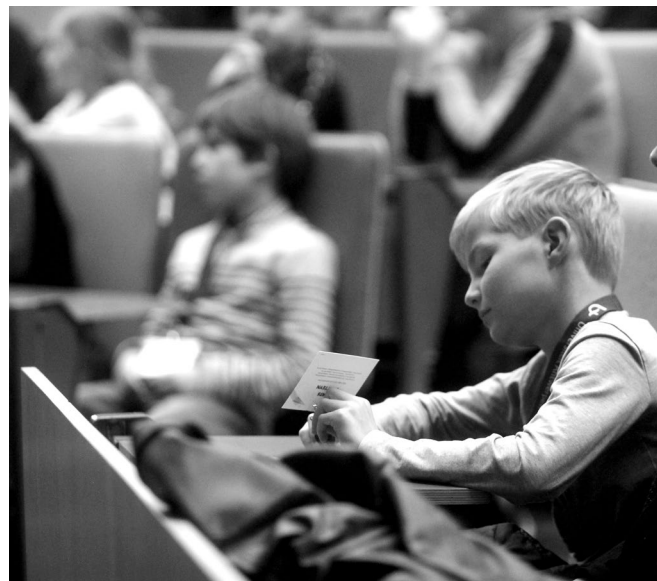
U bent ook hoogleraar aan de KU Leuven. Met welke levensles wilt u dat studenten de universiteit verlaten?

Op het einde van een lessenreeks geef ik mijn studenten graag twee boodschappen mee. In de eerste plaats vraag ik om iets terug te doen voor je land. Je hebt een geweldige kans gekregen om hier te mogen studeren tegen een goede prijs. Ten tweede: pin je niet meteen vast op één bepaalde job na het behalen van je diploma. Verander een paar keer van werk totdat je ergens middenin je dertiger jaren stabiliteit kan beginnen opbouwen. Gebruik de eerste tien jaar van je loopbaan om te kijken welke richting je uit wilt. Als pas afgestudeerde is het jouw taak om eerst de arbeidsmarkt te besnuffelen. ■

Kinderuniversiteit

Jaarlijks organiseert UAntwerpen de Kinderuniversiteit, om wetenschap tot bij de toekomstige Einsteins te krijgen. Niet alleen deze koddige koters mochten wetenschappertje spelen, ook de aanwezige studenten werden in een witte labjas gehesen.

Centerfold

beeld: Natasja Van Looveren

wijze woorden van een Antwerpse comedian

tekst: Daan Krake ■ beeld: Alex Noels

in gesprek met Jasper Posson

Op een blauwe maandag was hij praeses van PSW, studeerde hij Politieke Communicatie en was in vijf jaar tijd zelden in de aula aanwezig. Tegenwoordig heeft hij zijn job als ambtenaar opgezegd en stort hij zich op zijn passie: comedy. Jasper Posson won in 2017 de *Lunatic Comedy Award*, de prijs die Phillipe Geubels in 2006 won. *dwars* ging het gesprek met hem aan.

In zijn kleine vijf jaar als komiek heeft hij al verscheidene optredens gegeven. "In Nederland spelen is heel leuk, daar heb je gauw de sympathie", steekt hij van wal. "Ze vinden je accent schattig: *die zachte G, oh wat leuk!*", zet hij zijn beste Hollandse accent op. Toch is het niet alleen de G waarin we verschillen. "Belgen doen meer aan comedy, Nederlanders meer aan cabaret. Comedy gaat erom zo grappig mogelijk proberen te zijn, terwijl cabaret gaat over het vertellen van een treffend verhaal", legt hij uit. Overigens verschillen de meningen daarover.

Possons allereerste optreden was in Café The Joker. Het comedy-café dat zich aan de Kleine Markt bevindt, is een icoon voor Vlaamse komieken. "Je zult geen comedian in Vlaanderen vinden die daar niet heeft gespeeld, dat kán bijna niet", benadrukt hij. "Iemand die zich zo noemt en niet in The Joker heeft gespeeld, zou ik heel raar vinden. Als comedian begin je met *open mics* en dan passeer je daar sowieso. Er zijn maar tien *open mics* in Vlaanderen."

realiteit van een comedian

"Ik vraag me af of die bestaat", antwoordt Posson als we vragen naar de Antwerpse *comedy community*. "Er is wel een *scene*, maar die bestaat gewoon uit Antwerpenaren die aan comedy doen, bekend en minder bekend. De bindende factor tussen comedians is het jaar waarin ze begonnen zijn, dan volgen ze hetzelfde traject; ze gaan naar dezelfde *open mics* en gaan na een paar jaar ook op dezelfde manier stappen zetten."

"Ga op café, zuip jezelf te pletter en bovenal: maak fouten."

Als we vragen wie hem inspireerde om te beginnen met comedy komt hij met een verrassend antwoord. "Mijn inspiratie ligt bij Amerikaanse stand-up comedians als Dave Chapelle, Louis C.K. en Chris Rock." Hij bekeek hun shows op het wereldwijde web. "De Belgische *scene* kende ik eigenlijk helemaal niet voordat ik begon", geeft hij toe.

Het blijft lastig om naam te maken als comedian. "Niemand kent mij", geeft hij aan, "er zijn nog altijd veel goede comedians die niet heel bekend zijn." Zelf heeft hij zijn job als ambtenaar een jaar geleden opgezegd en stort zich sindsdien op zijn comedywerk, waarmee hij zich erg amuseert.

Als zelfstandige voert hij schrijfp opdrachten uit, doet hij redactiewerk voor tv-programma's, is hij aanwezig bij brainstormsessies en natuurlijk schrijft hij ook grappen. Momenteel kan hij daar goed van leven. "Van optreden alleen kunnen er maar zeer weinig leven. Het duurt ook wel even voordat je die status hebt bereikt."

Zelf stond Posson in de finale van de Humo's Comedy Cup, samen met Sander VDV en Amelie Albrecht, de uiteindelijke winnares. "Amelie is de eerste vrouw die die prijs won. Dat heeft veel media-aandacht gekregen en daardoor is zij bekender. Ik moet zeggen, ze is zeer *funny* en heeft een unieke stijl die je niet vaak ziet. Je zou haar de vrouwelijke Geubels kunnen noemen." Momenteel tourt het drietal finalisten door heel Vlaanderen, tijdens hun rondgang bezoeken ze verschillende culturele centra.

zielloze mens in een kostuum

Eens we door onze vragen heen zijn, vragen we Posson of hij nog iets kwijt wil. Hij komt met advies voor studenten. "Kies je richting op basis van wat je triggert en waar je in geïnteresseerd bent. Als je je richting kiest omdat je denkt dat er veel werk in zit, ga dan handelingenieur doen en ga vervolgens bij Deloitte werken. Daar is gegaandeerd werk, met een dikke bak onder je gat, maar je moet wel shitwerk doen. Een vreselijke zielloze mens in een kostuum word je dan. Doe dat niet."

Vervolgens wordt de filosoof in hem wakker. "Je leert meer aan de toeg van een café dan in de aula", spreekt een ervaringsdeskundige. "Ik heb echt amper in de les gezeten op vijf jaar tijd, maar heb niet het gevoel dat ik veel heb gemist. Prima als je veel naar de les gaat, maar ga vooral veel op café. Je hoeft niet per se bij een studentclub, maar zorg ervoor dat je buiten komt. Alles is beter dan jezelf op je kot te entertainen. Ga dus op café, zuip jezelf te pletter en bovenal: maak fouten. Ga met de verkeerde mensen een relatie aan en heb daar vervolgens spijt van."

onzekerheid

Posson zelf koos ervoor zijn passie te volgen. "De keuze voor geld en zekerheid is een totaal verkeerde. Kies juist voor onzekerheid en kijk wat er dan gebeurt. En mocht het niet lukken: ze zoeken altijd mensen bij de Brico. Je kunt altijd, op ieder moment, voor zekerheid kiezen, maar je kunt op heel weinig momenten voor onzekerheid kiezen. Door dat te doen, groei je als persoon."

Jasper Posson tourt momenteel met Amelie Albrecht en Sander VDV door heel Vlaanderen. Het laatste optreden van hun tour vindt plaats op 18 mei 2019 in Deurne. ▀

I	G	N	O	R	A	T	A	N	G	R	I	J	S
S	U	N	A	R	U	T	N	T	B	I	M	Q	U
E	R	W	P	G	L	E	R	A	S	M	U	S	M
P	E	I	N	E	A	K	R	O	M	I	C	R	B
D	M	L	A	O	T	O	B	T	T	A	A	U	E
E	M	D	A	S	N	R	L	W	M	C	I	P	S
I	I	G	B	M	E	K	I	T	A	O	S	D	N
L	N	R	P	I	T	S	T	C	N	N	I	U	U
M	G	O	O	N	S	A	Z	R	H	D	D	L	F
J	E	E	O	E	L	A	K	U	I	O	O	S	F
I	N	I	L	S	U	K	R	U	S	O	R	V	E
L	T	I	E	T	I	L	I	B	O	M	F	E	L
S	N	N	N	A	B	R	E	T	H	C	A	T	E
G	U	S	S	J	I	W	G	E	W	E	S	T	N

Stuur ons de overgebleven zin in een privébericht op Facebook. Op 2 april pikt een onwetende hand er de winnaar uit, die twee vrijkaarten ontvangt.

dwars woord

zoeker

Onder, boven, links en rechts, maar vooral ook *dwars*.
Adagium van deze rubriek: wie zoekt, die vindt! Heb
je alle woorden gevonden? Dan blijft er een zin over.

ACHTERBAN
AFRODISIACUM
AULA
BARON
BESNUFFELN
BLITZKRIEG
CONDOOM
DIAMANT

ERASMUS
GEOSMINE
GRIJS
KAASKROKET
LOOPBAAN
MOBILITEIT
PETRICHOR
REMMINGEN

SLIJMIED
TRIO
UITWISSELING
URANUS
WEGWIJS
WILDGROEI

Humans of UAntwerpen

tekst: Margaux Albertyn ■ beeld: Rin Verstraeten

Kunstenaar of topsporter, bejaarde of ondernemer, geen enkele soort ontspringt de dans. Je wordt op een dag wakker met de intense drang om je bij Universiteit Antwerpen in te schrijven. Het gevolg: zoveel vreemde vogels dat het uitzonderlijk wordt om normaal te zijn. Elke maand zetten wij een bijzondere student in de kijker.

Toen Noor Intisar aankwam in Antwerpen, bemerkte ze meteen dat UAntwerpen niet uitpakte met dichtkunst op de campus. Prompt zette ze de stap om campusdichter te worden, bijgestaan door onze cultuurdienst. Hiervoor schrijft ze gedichten over het reilen en zeilen aan de universiteit. Tijdens haar studie aan de Universiteit van Amsterdam had ze dezelfde taak op zich genomen en uit die ervaring put ze nu om haar nieuwe benoeming tot een goed einde te brengen. Een gelukje voor ons!

jong geleerd

De liefde voor het woord was van kinds af al aanwezig, vertelt ze. "Er is geen specifiek moment geweest waarop ik dacht: 'Ik ga nu mijn pen pakken.' Het heeft er altijd al ingezeten. Alleen ontstaan op een gegeven moment de opportuniteiten om het aan de wereld te laten zien.

Voor mij kwam dat moment in 2016, toen ik een volgersgroep kreeg op sociale media en ik mijn poëzie expliciet naar buiten kon brengen." Taal is altijd een belangrijk element in haar ontwikkeling geweest. Haar ouders namen Noor als kind elke week mee naar de bibliotheek en voedden haar zelfs drietalig op. Emotie en taal zijn voor Noor van jongs af aan onlosmakelijk verbonden.

talig onbedaard

Noors grootste drijfveer om te schrijven is dat ze het simpelweg leuk vindt en het voor haar een belangrijke steun is. Als campusdichter wil ze de universiteit helpen om een creatieve uitlaatklep te vinden. "Met welke kunstvorm dat is, is voor mij niet belangrijk, maar het is wel van belang dat iedereen er een heeft. Zo worden mensen namelijk mentaal veerkrachtiger in hun ontwikkelingsproces. Als campusdichter kan ik dit onder de aandacht brengen en stapje voor stapje de creatieve ruimte op de universiteit vergroten." Het ligt haar nauw aan het hart dat de universiteit een vaste structuur aanbiedt voor het ontwikkelen van emotionele weerbaarheid. Dat haar doctoraat aan Universiteit Antwerpen over een gelijkaardig onderwerp gaat, is dus geen verrassing.

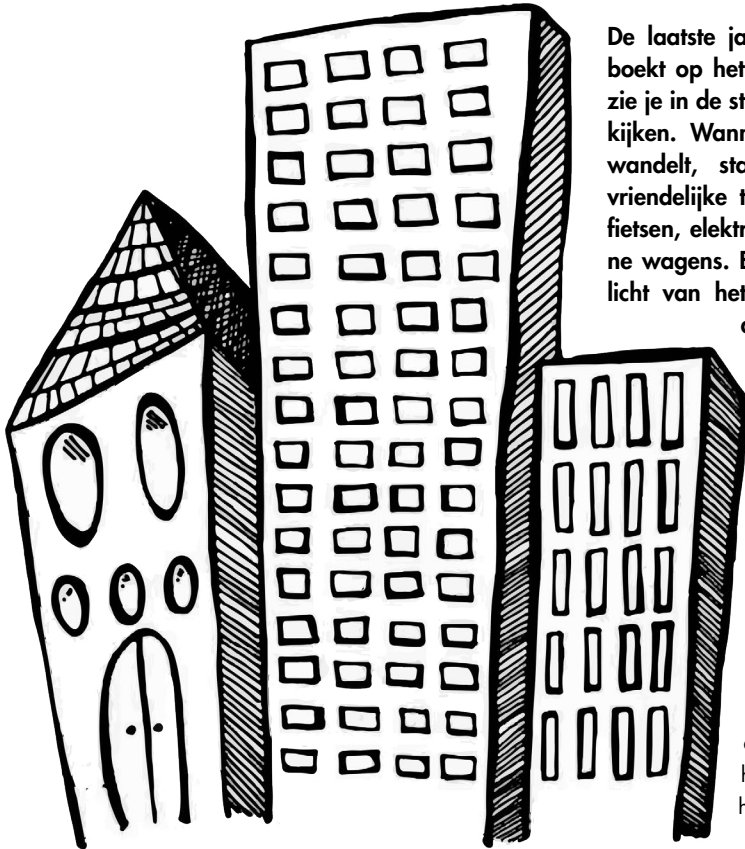
Over twee jaar eindigt haar benoeming als campusdichter. Dat ze daarna nog betrokken wil blijven, staat al vast. "Ik wil de deur opentrekken voor de andere student-dichters in Antwerpen! Er moet een kader zijn en blijven waarin de poëtische stemmen van de universiteit zich zo krachtig mogelijk kunnen laten horen." ■

wildgroei aan mobiliteit

wegwijs in groen vervoer

tekst: Charlotte Bourguignon ■ beeld: Camille Van Landegem

De laatste jaren is er heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van (groene) mobiliteit, en dat zie je in de stad. Eigenlijk kan je er zelfs niet naast kijken. Wanneer je voorbij het Centraal Station wandelt, staat er een arsenaal aan milieuvriendelijke transportmiddelen je op te wachten: fietsen, elektrische brommers, zelfs steps en groene wagens. Een goede evolutie, toch zeker in het licht van het actuele klimaatdebat. Maar zie jij door de bomen - of door de weelde aan transportmiddelen - de stad nog? Welke opties zijn er, en hoe studentvriendelijk zijn ze?

vlot met velo

Het begon allemaal met de stadsfietsjes van Velo. Elke student kent ze wel, die kleine rode fietsjes die je verspreid over de hele stad vindt. Erg gemakkelijk, zolang er een fietsstation in de buurt is en er wel degelijk Velo's zijn. Voor 49 euro heb je een jaarabonnement (voor 4 euro heb je een dagpas, voor 10 euro een

weekpas). Studenten krijgen geen speciale prijs, maar het is best voordelig vergeleken met de andere opties. Je moet wel op je tijd letten. Wanneer je langer dan een half uur fietst, komt er een surplus bovenop. Nog een nadeel zijn de wachtlijsten. Om de efficiëntie van hun fietsen te verzekeren, had de stad Antwerpen een wachtlijst ingevoerd: je moest wachten op je abonnement tot er nieuwe plaatsen vrijkwamen. Tegenwoordig is de wachtlijst gelukkig niet meer zo lang en krijg je vaak vrijwel meteen je abonnement.

Een Velo is dus vooral handig wanneer je vlot korte afstanden wilt doen, tussen plekken waar fietsstations aanwezig zijn. Daarnaast draag je ook je steentje bij aan je ecologische voetafdruk en struikelen de mensen niet over je fiets, aangezien je deze op een vaste plek moet terugzetten.

classy met cloudbike

Omdat er voor Velo enorm lange wachtlijsten waren, startten Jim Briels en Max Machtelinx in samenwerking met de BMW-garage Jorssen hun eigen fietsendeelsysteem. Je hebt ze wellicht al gezien in de stad, die mooie lichtblauwe fietsen. Klassevoller, comfortabeler en makkelijker

te huren, want alles gebeurt via je smartphone. Dat comfort heeft wel een prijskaartje. Bij Cloudbike heb je geen jaarabonnement, maar een driemaandelijks abonnement aan 20 euro (op een jaar tijd kost dit je dus 80 euro). Op jaarbasis is dat bijna het dubbele van Velo. Claim je de fiets langer dan 40 minuten, dan betaal je 5 cent per minuut bovenop je abonnement. Je fiets parkeren kan je enkel in de begrensde zones die je te zien krijgt via de app. Gelukkig zijn er wel een 50-tal van die *drop zones* in en rond Antwerpen en kan je je fiets meestal makkelijk kwijt.

slim met swapfiets

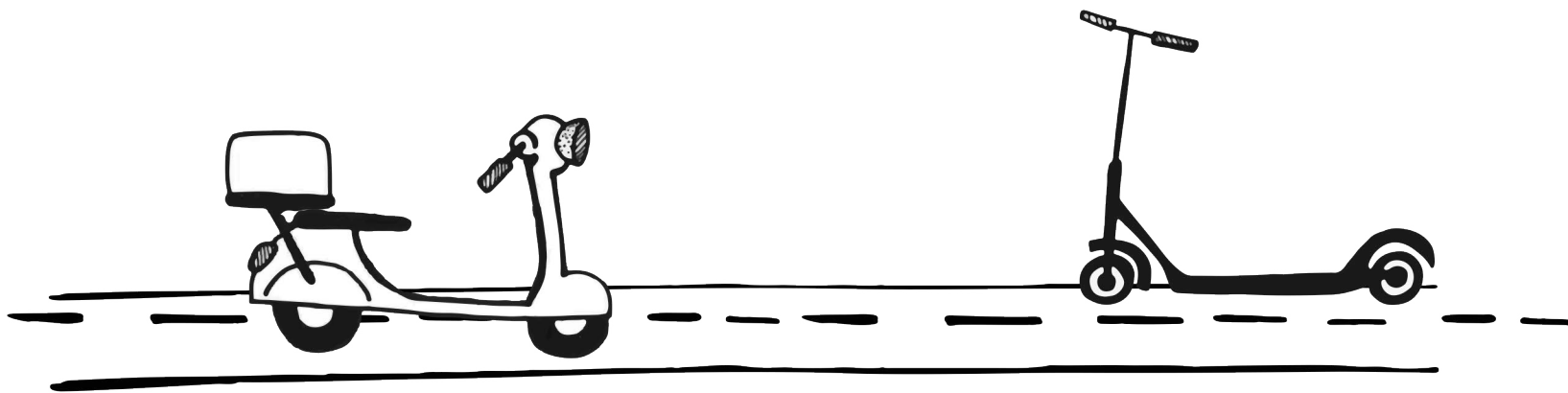
Maar er is meer! In Antwerpen vind je vandaag ook overal fietsen met een blauwe voorband. Dit zijn Swapfietsen. Waar Cloudbike en Velo gebruikmaken van een deelsysteem, gaat Swapfiets voor een leasingprogramma. Wanneer je de fiets huurt, is deze ook echt de jouwe zolang je ervoor betaalt. Handig wanneer je bijvoorbeeld op kot zit, maar je eigen fiets van thuis niet tot in Antwerpen krijgt. Nog een bonus is het feit dat ze een studententarief aanbieden; voor 15 euro per maand is deze fiets van jou. Gaat je fiets stuk, dan wordt hij gratis gerepareerd of vervangen (lees: geswapt) door iemand van het Swapteam, en je bent bovendien verzekerd tegen diefstal. Klinkt allemaal heel mooi, de vraag is alleen of je 15 euro per maand wilt spenderen aan een fiets.

snel met scooty

Moet het allemaal iets gezwinder gaan voor jou, of leg je een langere afstand af, dan is Scooty misschien iets voor jou. Zowel in Antwerpen als in Brussel vind je deze elektrische deelscooters waarmee je op een groene en snelle manier de stad kunt doorkruisen. Je betaalt eenmalig 2,99 euro registratiekosten en daarna 25 cent per gereden minuut (en 5 cent per minuut dat je pauzeert). Bovendien krijg je bij je registratie 20 minuten gratis rijtijd om de scooters uit te testen. Momenteel is er jammer genoeg geen studententarief, maar er zouden binnenkort wel abonnementen komen. De scooters zijn volledig elektrisch en dragen dus bij aan het verminderen van de uitstoot.

Toch zijn er aan dit systeem ook enkele nadelen verbonden. Zo moet je minstens 18 jaar oud, in het bezit van een rijbewijs B én in het bezit van een kredietkaart zijn (iets wat niet elke student op zak heeft). Je kan de scooter ook niet zomaar overal neerzetten. Net als bij Cloudbike mag je je rit enkel beëindigen binnen zogenaamde 'Business Areas' die aangegeven staan in de applicatie.

Heb je een rijbewijs maar ben je onervaren op een scooter, dan zorgt Scooty er wel voor dat je een gratis initiatie kan volgen zodat je veilig de weg op kan. In elke scooter zitten ook twee helmen zodat jij en je eventuele passagier beschermd zijn. ➡

beendig met bird

Snel zijn, maar geen rijbewijs? Misschien zijn de steps van het Amerikaanse Bird dan wel iets voor jou. Na Parijs, Brussel en Wenen was Antwerpen de vierde Europese stad waar Bird neerstreek. Deze elektrische steps maken het makkelijk om je behendig door de stad te bewegen zonder dat je daarvoor een rijbewijs of enige fysieke energie nodig hebt. Om een ritje te starten betaal je 1 euro en daarbovenop betaal je 15 cent per minuut dat je de step gebruikt. Je kan de steps wel enkel tussen 7 uur 's morgens en 21s uur 's avonds gebruiken. 's Nachts worden ze van de straat gehaald om ze op te laden.

Met een elektrische step ga je ook snel vooruit, maar liefst 18 kilometer per uur. Daarom is het aangeraden om een helm mee te brengen, wat niet zo handig is wanneer je on- verwacht een Bird nodig hebt.

prettig met poppy

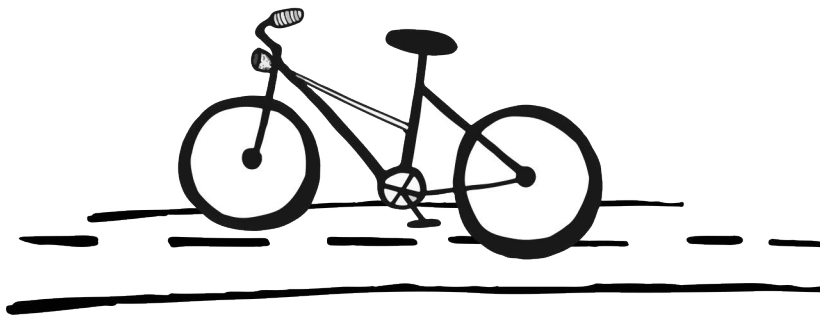
Ten slotte zijn er sinds 2017 ook deelwagens te vinden in het Antwerpse, onder de naam Poppy. De flashy Audi's en Volkswagens zijn opmerkelijk aanwezig in en rond de stad en vormen een goede manier om jezelf comfortabel te verplaatsen binnen en buiten Antwerpen. Qua kost is het erg duidelijk: je betaalt 33 cent per minuut, tenzij je meer dan 200 kilometer aflegt, dan komt er een extra kost van 25 cent per minuut bij. Prijzig, maar je krijgt er ook wat voor terug: een elektrische of op CNG-rijdende (compressed natural gas) auto met ruime koffer en het comfort van een nieuwe wagen. Tegenwoordig biedt Poppy ook scooters aan. Daarvoor betaal je, net als bij Scooty, 25 cent per minuut.

Als student kan Poppy handig zijn wanneer je je in groep verplaatst, een langere afstand moet afleggen of iets zwaars moet verplaatsen, wat moeilijker is met de andere opties. Maar hoe studentvriendelijk is Poppy? Je hebt uiteraard een rijbewijs nodig, dat is logisch. Ook heb je een kredietkaart nodig (prepaid wordt niet aanvaard), wat het net dat tikkeltje minder studentikoos maakt. Als laatste is er (voorlopig) geen studententarif, wat het aantrekkelijker had kunnen maken voor studenten.

groen, groener, groenst?

Al die groene oplossingen lijken een geweldige vooruitgang voor de stad en dragen allemaal op hun eigen manier bij aan een kleinere CO₂ uitstoot. Toch kan je je ook wel enkele vragen stellen bij de overvloed aan opties. Wordt het niet te veel? Met al die fietsen, steps en scooters zie je op sommige plekken het voetpad niet meer, wat het alleen maar moeilijk en gevaarlijk maakt voor gewone voetgangers. Daarbij kan je je ook afvragen hoe ecologisch ze allemaal echt zijn. Zo rijden er bijvoorbeeld dagelijks verschillende wagens rond om ervoor te zorgen dat de fietsjes onderhouden worden en gebruikt de 'swapper' die je kapotte swapfiets komt ophalen ook een auto. Daarbij is het vervangen van je fiets door een elektrische scooter ook niet bepaald ecologisch, want je verbruikt nog steeds elektriciteit.

Dat de *sharing economy* in de lift zit, is een feit. We zien het in alle markten: van Netflix over Apple Music tot het delen van fietsen en auto's. Men gaat uit van een utopie waarin we zelf geen vervoersmiddelen meer zullen bezitten, maar deze zullen delen met de hele samenleving, om zo naar een groenere toekomst te werken. Je kan je afvragen hoe haalbaar dit idee is, en of mensen écht bereid zullen zijn om hun gewoontes zomaar te veranderen. Toch zijn deze mogelijkheden een stap in de goede richting en een reden te meer om de auto wat vaker thuis te laten en te kiezen voor een groener alternatief. ▀

Monty

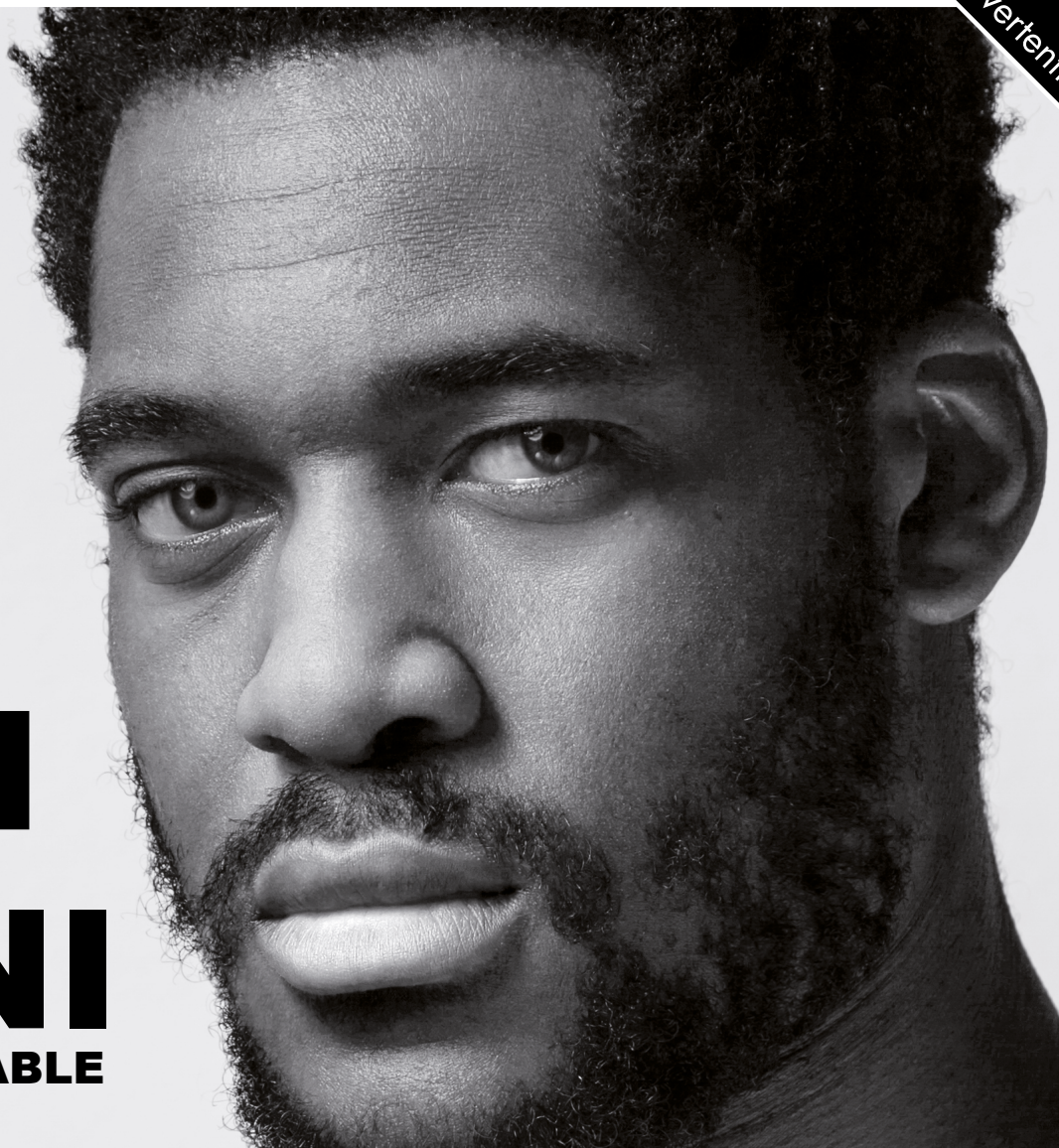
18 mei

WWW.MONTY.BE

SAMAN

AMINI

A SEAT AT THE TABLE

advertentie

proffenprofiel

Geert Dom

tekst: Emma Verhoeven ■ beeld: Stine Moons

Het proffenprofiel toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. *dwars* stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken, maar die ze zelf niet durven stellen. Geert Dom is naast professor Psychiatrie ook medisch directeur bij het Psychiatrisch Ziekenhuis Multiversum in Boechout. Hij zetelt als eerste Belg ooit in de European Psychiatric Association (EPA) én is sinds vorig jaar voorzitter-president van de European Federation of Addiction Societies (EUFAS). Hoog tijd om de man achter die titels te leren kennen.

Dag professor! U heeft een serieus oeuvre. Hoe blaast u stoom af in uw vrije tijd? Dat doe ik vrij letterlijk, ik speel namelijk

jazz op blaasinstrumenten: saxofoon en klarinet. Daarnaast beoefen ik ook piano en zing ik. Twee keer per week ga ik naar de muziekschool in Lier. Een keer per week speel ik in een bandje. Gewoonlijk vervoeg ik me zondagochtend bij de fanfare van Boechout, een vrolijke bende met vooral salsa- en balkanmuziek.

Bij geneeskunde kan ik niet anders dan aan het ingangsexamen denken. Was dat voor u een

struikelblok? Er was toen nog geen ingangsexamen voor geneeskunde! Voor mijn ingangsexamen als ingenieur was ik er wel van de eerste keer door, dus daar ben ik niet over gestruikeld.

Wat voor student was u zelf? Ik was absoluut niet iemand die op zijn achttiende wist wat hij wou doen, *au contraire*. Eigenlijk was het mijn droom om pure wiskunde te kunnen combineren met filosofie. Mijn ouders raadden me dat heel hard af, omdat ik 'daar nooit mijn boterham mee ging verdienen'. Toen ben ik te braaf geweest en ben ik als compromis voor ingenieur gaan studeren. Dat was absoluut geen succes, na één jaar ben ik met

geneeskunde begonnen. Toen wist ik nog steeds niet goed wat ik wilde doen. En met geneeskunde kan je later – véél later – kiezen.

Wat was voor u de trigger om aan onderzoek te gaan doen? Ik heb pas laat in mijn carrière gedoctoreerd, in 2006, maar ik was altijd al nieuwsgierig. Al vroeg in mijn klinische loopbaan heb ik trainingen gegeven over verslavingen en heb ik enkele boeken gepubliceerd. Mijn belangrijkste drijfveer was dat er op academisch niveau heel weinig over verslaving werd nagedacht en gehandeld. Ik zocht naar proffen die daarmee

bezig waren, maar die waren er niet in Vlaanderen. De volgende stap was om erop te promoveren. Een van mijn missies is dat die belangrijke en gemarginaliseerde problematiek meer academische aandacht krijgt. Ondertussen is er wel meer belangstelling, maar Vlaanderen hinkt toch achterop.

Hoe start u uw dag? Mijn ochtendritueel is dat ik – een beetje gedwongen door mijn vrouw – met de twee honden ga wandelen. De jongste is een Irish Terriër en de oudste lijkt daar erg op, maar die hebben we geadopteerd uit een asiel. Daarna ontbijt. Als er tijd voor is, lees ik een krant en dan check ik systematisch mijn mails. Ik woon op zeven minuten van mijn werk, en eenmaal daar loopt dat zo door tot een uur of tien 's avonds.

Verandert uw vakgebied de manier waarop u omgaat met alcohol? Ja, dat remt me wel. Graag drink ik een glaasje goede wijn, maar ik ben wat alerter, net omdat ik alle mogelijke nadelen ken.

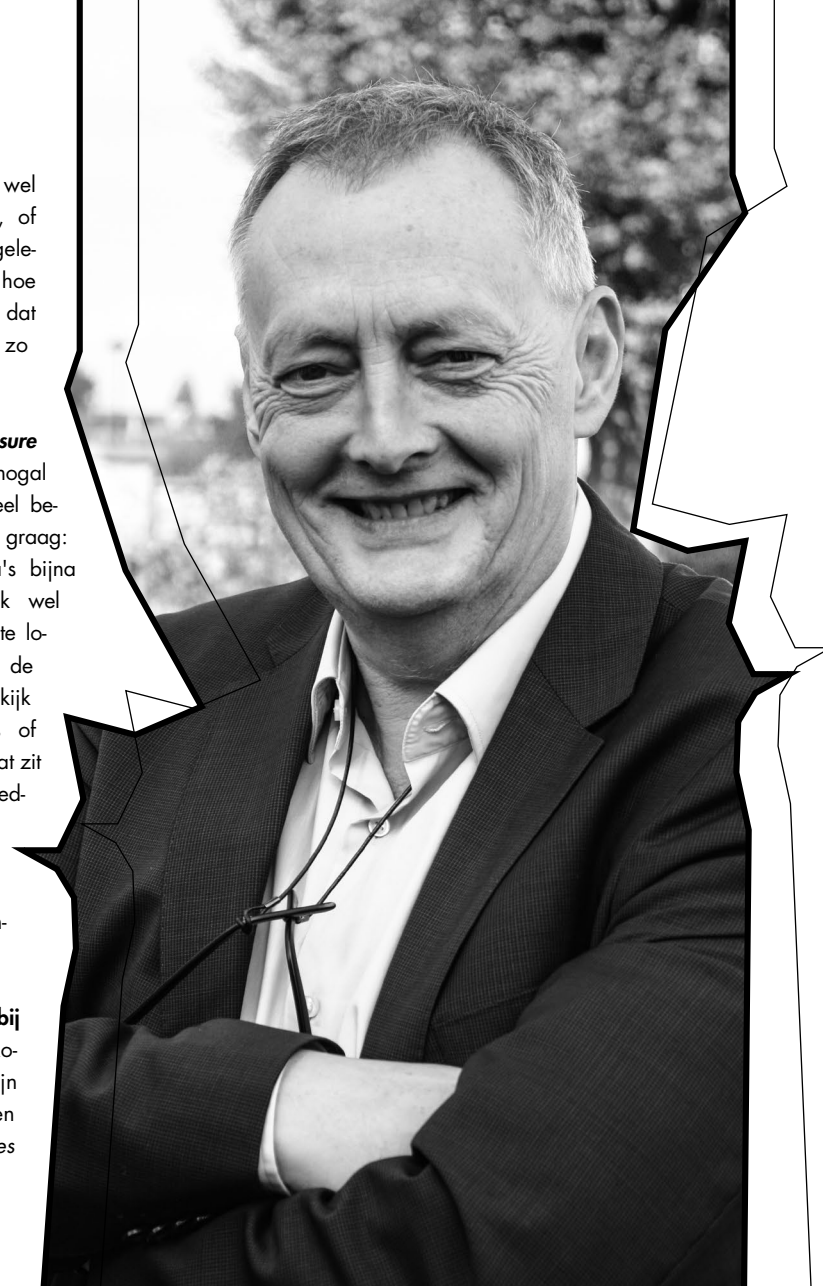
Is er een bepaald drankje waar u zeker geen nee tegen zou zeggen? Ik zeg tegen veel ja. Ik probeer dat met mate te doen, net omdat er zoveel lekkere dingen zijn. Goed eten en goed drinken met mate... ik zit niet in het kamp van de geheelonthouders. Maar tegelijkertijd moet je je wel bewust zijn van wat 'met mate' inhoudt.

Stel dat u één iemand kan uitnodigen om bij u te komen eten – levend, dood, beroemd, maakt niet uit. Wie schuift er bij u aan tafel? Daar heb ik eigenlijk

nooit over nagedacht. Ik denk dat het wel iemand zou zijn uit de muziekwereld, of iemand die twee- tot drieduizend jaar geleden leefde. Dat fascineert mij enorm: hoe hebben mensen vroeger geleefd? Ik zou dat ongelofelijk interessant vinden om met zo iemand *ne klap* te doen.

Wat is een belachelijke guilty pleasure van u? Belachelijke dingen? Ik heb nogal wat "onvolkomenheden" en doe heel veel belachelijke, onnozele dingen. Ik shop graag: elke dag ga ik naar de Delhaize, da's bijna pathologisch! Maar ik kook dan ook wel elke dag. Ik zit graag voor de tv, leeg te lopen. Ik kijk meer tv dan nodig is op de weinige momenten dat ik kan. Dan kijk ik heel regressieve dingen. Talkshows of rampenfilms, waarop ik denk: *my God*, wat zit ik hier nu te doen? En ik hoor graag slijmliedjes, met een heel romantische melodie. Een beetje tegenstrijdig wellicht, want ik speel zelf jazz. Ik kan zeer ontroerd raken door Charles Aznavour, bijvoorbeeld. Enfin, een vat vol *guilty pleasures*.

Om af te sluiten: welke saus moet er bij uw frietjes? Als de kids nog eens thuiskomen en er worden frieten gehaald, zijn daar altijd bitterballen en kaaskroketten bij. En dan vraag ik stiekem om *pickles* mee te nemen. ▀

blikopener

ons brein / buiten aarde

tekst: Maxene Willems ■ beeld: Maxene Willems en Rin Verstraeten

Niet iedereen heeft een spannend onderwerp om over te schrijven tijdens zijn universitaire carrière. Menig masterstudent zit opgescheept met saaie vragenlijsten of geforceerde telefoongesprekken, waar vaak niets grensverlegends uit voort zal vloeien. Het onderzoek van Steven Jillings is van een heel andere aard. Hij is naar Moskou gereisd en bestudeert nu de effecten van een verblijf in de ruimte op onze hersenen.

Steven heeft een achtergrond in de Biomedische Wetenschappen en doet nu aan de faculteit Wetenschappen. Voor zijn onderzoek nam hij structurele en functionele MRI-scans van kosmonauten, voor en na een ruimtereis. Zo kon hij verschillende veranderingen in hun lichaam registreren. De Russische kosmonauten – ze wensen liever geen astronauten genoemd te worden – verbleven één shift, oftewel zes maanden lang, in het International Space Station (ISS).

Er werden twaalf personen geobserveerd. Voor drie van de proefpersonen was het de eerste keer dat ze een ruimtereis maakten, zogenaamde *first time flyers*. Tot een half jaar na terugkomst op Moeder Aarde werden de kosmonauten opgevolgd. Hoewel zowel ruimtereizen als magnetische resonantiebeeldvorming (MRI) al meer dan vijftig jaar mogelijk zijn, is Stevens onderzoek nog steeds pionierswerk. Enkel NASA voert ook zulke scans uit.

Stevens eerste paper behandelt de veranderingen in de samenstellingen van weefsels in het brein. Na de opnames vielen de volumeveranderingen meteen op. Op de scans is te zien dat de ventrikels, de hersenkamers, zijn vergroot. Hierin vloeit het cerebrospinaal vocht (CSV). Deze vloeistof of liquor, zoals het ook vaak genoemd wordt,

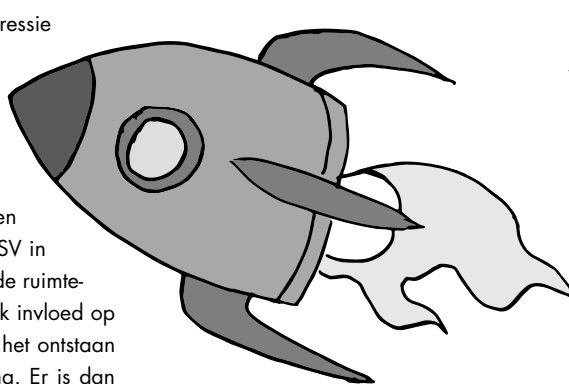
heeft beschermende eigenschappen en heeft een transportfunctie in het brein. Er is ook onderaan het brein meer ruimte ontstaan en bovenaan minder. De hersenen zijn dus in de schedel een stukje naar boven verplaatst.

Het is al langer bekend dat tijdens verblijf in de ruimte een vochtophoping in de bovenste helft van het lichaam plaatsvindt. Dit is een normaal fysisch effect. Op aarde wordt alles omhoog gepompt tegen de zwaartekracht in. In de ruimte ontbreekt deze kracht. Hierdoor wordt alles meer naar boven gestuwd, richting het hoofd. Een bijkomend fenomeen is een verminderde heropname van het CSV, die beschermende vloeistof dus. Normaal gezien wordt deze bovenaan het brein opnieuw geabsorbeerd. Die door het ruimteverblijf veroorzaakte stuwning naar boven veroorzaakt er een compressie van dit reabsorptiegebied.

Steven vindt het jammer dat ze de kosmonauten niet meteen kunnen zien nadat ze geland zijn. De Antwerpse onderzoeksgroep waartoe hij behoort, doet haar eerste metingen pas op de negende dag na de landing. Dan is het brein echter al voor een deel genormaliseerd. Wel hebben ze op dit eerste meetpunt kunnen vaststellen dat er een toename van het CSV in de hersenkamers is. Na verloop van tijd herstelt dit, maar een half jaar na de ruimte-reis is dit nog niet terug naar het normale niveau gezakt. Dat heeft mogelijk invloed op langere termijn. Een ander voorbeeld van de effecten van ruimte-reizen, is het ontstaan van oogproblemen na terugkeer. Dat is toe te schrijven aan vochtophoping. Er is dan een verschil in de druk die uitgeoefend wordt op de ogen en de hersenen, en dat kan voor ongemakkelijkheden zorgen.

Tot nu toe vreest Steven niet voor de gezondheid van de kosmonauten, mits de nodige maatregelen genomen worden. Vooral bij *first time flyers* zijn de effecten van gewichtloos zijn in de ruimte merkbaar. Bij kosmonauten die de aarde vaker verlaten hebben, lijken deze effecten minder sterk. Het is nog onbekend hoe het lichaam zal reageren op

ruimtereizen die langer dan een jaar duren. Op dit moment staat vast dat de lichamelijke veranderingen die een half jaar ruimte-reizen veroorzaken, geen blijvende gezondheidsproblemen met zich meebrengen. Maar na een jaar – of wie weet hoe lang we in de toekomst in de ruimte kunnen verblijven – misschien wel. Het uitzetten van de ventrikels kan je als een soort buffersysteem zien: het beschermt ons brein. Handig dat onze hersenen zo goed voor zichzelf kunnen zorgen. Het vermogen van de mens en zijn brein om zich aan te passen is groot. Deze veerkracht is een sleutel tot het functioneren van de mens. Tot nu toe is de mensheid geëvolueerd met de aanwezigheid van zwaartekracht. Als deze factor wegvalt, zal het lichaam zich plots heel anders moeten gaan gedragen.

In een tweede paper zal Steven uit de doeken doen wat de functionele veranderingen zijn in de hersenen. Met functionele MRI-scans worden daarvoor opnames gemaakt van de relatieve bloeditoevoer. Het volgend onderzoek is gefocust op het evenwicht, een van de meer complexe systemen die verstoord kunnen raken door een verblijf in de ruimte. Daarover mag dwars echter nog niet te veel zeggen, want Steven en zijn onderzoeksgroep doen dat binnenkort zelf! ▀

betweter

het regent diamanten

tekst: Silke Geven ■ beeld: Camille Van Landegem

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs elke maand door een waanzinnig interessant, ongelooflijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

"In Antwerp we speak diamond" en dat al sinds 1447. Hier passeert jaarlijks 80 procent van de ruwe en de helft van de geslepen diamanten; de bijnaam 'diamantstad' is dus niet gestolen. Maar *diamonds are not forever*. Ze groeien niet aan de bomen en de aarde herbergt maar een beperkte hoeveelheid. Wat als de voorraad uitgeput raakt?

Los van synthetische alternatieven, hebben wetenschappers ontdekt dat hoewel aardse diamanten zeldzaam zijn, buitenaardse dat niet zijn. In het universum zweven ontelbare nanodiamanten en ook meteorieten die soms neervallen op aarde en soms diamanten bevatten. Wetenschappers voorspellen ook dat er buiten ons zonnestelsel planeten bestaan die volledig uit deze edelsteen opgebouwd zijn. Maar ook planeten in ons eigen zonnestelsel bevatten diamanten. Zo toonden wetenschappers aan de hand van experimenten aan dat er zich op Saturnus, Jupiter, Uranus en Neptunus een vreemd natuurverschijnsel voordoet: het regent er diamanten.

Op Saturnus en Jupiter start diamantvorming als bliksem meethaan in koolstof verandert. Die koolstof valt naar beneden en door toenemende druk ontstaat eerst grafiet en later diamant.

De diamanten blijven vallen tot de druk en temperatuur zo hoog zijn dat de edelstenen vloeibaar worden. Ook op deze planeten zijn diamanten dus niet *forever*. Neptunus en Uranus zijn veel kouder en bestaan uit vaste kernen omringd door dikke lagen ijs vol waterstof en koolstof. De diamanten worden gevormd wanneer deze stoffen diep onder de oppervlakte met extreme druk te maken krijgen. Ze zinken en blijven groeien tot ze op de vaste kern van de planeet botsen en ophopen tot heuse diamantbergen.

Die bergen ontginnen lijkt sciencefiction, maar steeds meer overheden maken van mijnen in de ruimte een prioriteit. In 2015 kregen Amerikaanse burgers de toestemming om buitenaardse grondstoffen te bezitten. In 2017 stelde Luxemburg de eerste wetten op over ruimte-ontginning en begin maart 2019 startte Rusland hierover gesprekken met Luxemburg. Buitenaardse diamantmijnen zijn minder futuristisch dan gedacht, maar of de aardbewoners zich het motto '*un pour tous et tous pour un*' zullen toe-eigenen of eerder het individualistische 'ieder voor zich', valt nog af te wachten. Wordt ontginning in de ruimte de nieuwe *gold rush* en kopen we binnenkort diamanten van Uranus?

Als het aan mij ligt, laten we die diamanten waar ze zijn, maar diamanten-regen? Die wil ik wel eens met eigen ogen zien! ■

**RADAR
WERK**

Op zoek naar een flexibele studentenjob?

Werken op evenementen, filmsets en festivals.

Als ecoteam, stagehand, hostess, logistiek, bar, parkeerassistentie, toiletonderhoud, sethulp, chauffeur of iets anders?

Kies je eigen opdrachten online, wanneer jij dat wilt.

Werk samen met je vrienden op je favoriete festivals!
Wij zorgen voor de rest.

Neem contact met ons op: sollicitaties@radarwerk.be

Cleaning | Horeca | Assistance | Hospitality | Logistics

Backstage is more fun!

tekst: Oscar Terryn ■ beeld: Selena de Waard

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten ter hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie het begrip 'petrichor'.

Ooit buitengekomen vlak nadat het geregend heeft? Niet in de stad, maar bijvoorbeeld ergens in de Ardennen? Op z'n minst ergens waar de grond nog niet bedekt is door lagen beton, maar waar de oorspronkelijke aarde nog bovenaan ligt. Weet je nog hoe dat was? De natte ondergrond, de plasjes, de druppels die van de bladeren rolden. Herinner je je die geur? De geur van regen op droge grond. Die hemelse odeur.

Als je weet wat ik hiermee bedoel, heb je ooit al petrichor geroken. Het is de geur die ontstaat nadat regen op droge aarde valt, het best te ruiken vlak na het regenen zelf, in de naweeën van de storm. Mensen houden van nature van deze geur omdat onze voorouders nog zo afhankelijk waren van het goddelijke water uit de lucht.

Het begrip is samengesteld uit twee Oudgriekse woorden, namelijk van πέτρα (*petra*) wat 'steen' betekent en ἰχὼρ (*ichor*). Ichor verwijst in de Griekse mythologie naar de gouden vloeistof die als het bloed van de goden dient. Isabel Joy Bear en Roderick G. Thomas bedachten deze term toen ze hem met plezier gebruikten in een artikel voor het magazine *Nature*. Ze beschreven het fenomeen als petrichormoleculen die in de grond verborgen zijn en pas ontsnappen als het regent. Deze verbinding wordt 'geosmine' genoemd en heeft een bijzonder lage geurdrempel.

Geosmine, de stof die dus verantwoordelijk is voor petrichor, is qua reuk haast een afrodisiacum voor ons. Mensen zijn ontzettend gevoelig voor deze geur, meer zelfs dan de meeste diersoorten. Het wekt iets primitiefs en dierlijks in ons op: een gevoel uit lang vervlogen tijden, vele regens geleden. Toen de regen nog een voorbode van voorspoed was en niet enkel brenger van frustraties.

Kom eens buiten op een regenachtige dag. Maak lange tochten over lange paden die lang droog hebben gestaan voor het regende. Ruik de petrichor in de lucht en laat dat instinctief gevoel naar boven komen. Weg van de stad, weg van de smog, weg van de ongezonde lucht. Alleen nog maar petrichor. De goddelijke geur na regen op droge grond. Adem in, adem uit. ▀

Dans!

Onder de rode gloed van een xenonlantaarn
Wordt in een spiegel geschilderd
Met heftige stroken en dikke verf
Komt langzaam een canvas te bestaan
Iedere lijn van zwart steekt helder af tegen de nacht
De reflectie breekt duizend keer
Onthult wat ik niet zien kan, mag
Een druppel spettert uiteen op zichzelf
Heel even mag ik naar je kijken
Hoe je meest jezelf bent
Hoe je Fuck You naar de wereld roept
Heel even daag je me liefkozend uit

AUTODELEN

